

פעולה יום השואה

חלק א'

משחקים טלפון שבור

חלק ב'

המנחה מסביר שהוא מציג סוגיה ועל התלמידים להחליט מי האחראי לטיפול בה.
הסוגיות: - הצלחת שכבת י"ב בבגרות באנגלית (תשובות אופציונליות שעשויות לעלות מהמשתתפים: משרד החינוך, מכללות להכשרת מורים, ההורים של התלמידים, התלמידים עצמם). -
מניעת תאונות דרכים בישראל (תשובות אופציונליות שעשויות לעלות מהמשתתפים: משרד התחבורה, בתי משפט שיענישו יותר, משטרת ישראל, הנהג הישראלי).
מלחמת חרבות ברזל

על כל תשובה שייתן משתתף ינסה המנחה לבקש הרחבה: מדוע לדעתך זה האחראי? איך באה לידי ביטוי האחריות שלו? כמו כן, יש לתת מקום לדין, לשכנוע, לשיח בין הדעות השונות.

חלק ג'

לאחר מכן, יש לשאול על מי האחריות לזיכרון השואה?
על כל קבוצה לקיים דיון ולענות על שתי שאלות: 1. כיצד באה לידי ביטוי האחריות של אותו הגוף שהם מייצגים, זאת אומרת, מה הדברים הפרקטיים שהם צריכים לעשות
2. את מי הם צריכים כדי להצליח במשימה של זיכרון השואה. (לדוגמא: בתי הספר אחראים לקיים טקס ביום הזיכרון, כדי להצליח במשימה הם צריכים את התלמידים שיגיעו ויתנהגו בהתאם לכללי הטקס חוזרים למליאה, כל קבוצה מציגה את תחום אחריותה ותשובות לשתי השאלות.

חלק ד'

דיון במליאה: - על מי מוטלת רוב האחריות בכל הנוגע לזיכרון השואה? -
האם לכם כבני נוער יש אחריות על זיכרון השואה? -
מה כל אחד מאתנו יכול לעשות כדי לקיים את זיכרון השואה? -
אלו דרכים שונות אתם מכירים?

חלק ה' - סיכום

מסביר למה חשוב שכל אחד יזכור וינסה לדעת כמה שיותר פרטים על שואה ועל מה שקרה כדי שיוכל לספר לבאים אחריו. מסביר על צום נזכור

מספרים לתלמידים: כפי שידוע, בן גוריון עבר לגור בשדה בוקר ויום אחד הוא טייל עם עמוס בנו ליד המצוק וביקש ממנו לקבור אותו שם. עמוס תמה מדוע לא בהר הרצל, ובן גוריון אמר שהוא רוצה שיעלו לנגב אחריו גם במותו. על גבי הקבר הוא בחר לציין אך ורק אירוע אחד מכל חייו ותפקידיו המפוארים: את אירוע עלייתו לארץ. ואכן על קברו כתוב: דוד בן גוריון, עלה ארצה בתרס"ו 1906
דוד בן גוריון רצה לומר שבמעשה הקטן של האדם – שם ההיסטוריה מתרחשת. כל אחד יכול לקחת חלק. הבחירה היא בידי האדם, בידכם!!!

צום נזכור

נפטר ניצול השואה האחרון... זאת תהיה הכותרת בכל העיתונים באחד הימים בעשור הקרוב. לא יהיו עוד אנשי עדות, הנסיעות לפולין ילכו ויתמעטו, והקשר שלנו כיהודים לשואה הגדולה שעברה על עמנו תלך ותתפוגג. מה עושים? איך מוודאים שזיכרון זה לא ישכח?

בכדי לזכור ולא לשכוח, החלטנו, פשוט לצום ביום השואה. צום, הדרך הכל כך יהודית לזכור. הצום, אשר אם יהפוך למנהג רחב, יבטיח כי גם לאחר היום בו הכותרת בעיתון תצעק כי נפטר ניצול השואה האחרון, אנחנו נמשיך ונזכור, לא רק בראש ואפילו בלב, אלא גם בבטן, את מה שהיה ואסור שיחזור לעולם. אנחנו יוצאים בקריאה לציבור לצום ביום השואה כל אחד לפי יכולתו ורצונו. אולי רק מאוכל, אולי רק כמה שעות ואולי מזריחה עד שקיעה. וניצור יחד דרך נוספת לזכור ולא לשכוח.